

ΕΤΟΣ ΙΒ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ 1879. 8 7 ΔΙΑ 135.

Συνδρομή έτησία 'Ελλάδος Δραχ. 1
 » » 'Εξωτερικῶν » 2

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 'Εν ὁδῷ Ἐρμού ἀριθ. 79.

Ἔξ. οὐδένα, ἐκτός τῶν τακτικῶν αὐτῆς ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς τῶν Παίδων ἀνά προπληρωμῆς

Ο ΠΙΝΔΑΡΟΣ.

'Ο Πίνδαρος ἦτο ὁ μέγιστος λυρικός ποιητὴς τῆς ἀρχαίας 'Ελλάδος. Ὅπως δὲ ὁ Ὅμηρος ἐκαλεῖτο καθ' ὑπεροχὴν ὁ ποιητὴς, ὁ Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός καὶ ὁ Θουκυδίδης ὁ συγγραφεὺς, οὕτω καὶ ὁ Πίνδαρος ὠνομαζέτο καθ' ὑπεροχὴν ὁ λυρικός.

'Ο Πίνδαρος κατήγετο ἐξ ἐπιφανοῦς οἰκογενείας τῆς Βοιωτίας, γεννηθεὶς, κατὰ τινας, ἐν ταῖς Κυνὸς κεφαλαῖς, περὶ τὰ 522 π. Χ., ἢ, τὸ καὶ πιθανώτερον, ὀ-

λίγον τι προγενέστερον τῆς ἐποχῆς ταύτης, κατὰ τινας δὲ ἐν Θήβαις.

Μεῖρας ἔτι ὧν ἐστάλη ὑπὸ τῶν γονέων του εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἐπούδασε μουσικὴν ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ ἐξ Ἐρμιόνης Λάσου, τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Διθυραμβικῆς ποιήσεως. Ἠκροάσατο προσέτι καὶ τοὺς διακεκριμένους μουσικοδιδασκάλους Ἀγαθοκλέα καὶ Ἀπολλόδωρον· εἰκοσαέτης δὲ ἐπανεκάμφεν εἰς τὴν πατρίδα του, Θήβας, καὶ ἐκεῖ ἐτέθη ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν δύο περιτρήμων ποιητριῶν, Μυρτοῦς καὶ Κορίνας ἐκ Ταυάγρας.

'Ο Πλούταρχος διηγείται, ὅτι θελήσας ποτὲ ὁ Πίνδαρος νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὴν συμβουλήν τῆς μῆς αὐτῶν, — τῆς Κορίνας, τοῦ νὰ εἰσαῖγῃ εἰς τὰ ποιήματά του μυθικὰ διηγήματα, εἰσῆγαγε τοσαῦτα διὰ μῆς, ὥστε ἠνάγκασε τὴν διδασκαλίαν του νὰ τῷ παρατηρήσῃ, ὅτι ἔπρεπε νὰ σπεύρῃ διὰ τῆς χειρὸς, καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ σακίου!

'Ο Πίνδαρος καὶ ζῶν ἔτι ἔχαιρε μεγάλῃ ὑπόλῃ. φιν παρ' ἀπασιν ἀνεξαιρέτως τοῖς Ἕλλησιν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς οὐδεμίαν ἔκαμνε διαφορὰν μεταξὺ τῶν ἑλληνίδων πόλεων, ἀλλὰ πάσας καὶ πάντας ἐπῆμει κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὴν ἀξίαν των. Ἐνεκα δὲ τῆς γενικῆς ταύτης ὑπολήψεώς του, καὶ τῆς ἐξειδικιασμένης εὐλαβείας του πρὸς τὰ θεῖα, οἱ ἱερεῖς τοῦ ἐν Δελφοῖς Μαντείου τῷ εἶχον παραχωρήσει ἰδιαίτην σιδηρὰν ἔδραν, ἐφ' ἧς καθήμενος ἔφαλλον ὕμνους εἰς τὸν Ἀπόλλωνα.

'Ο Πίνδαρος ἐποίησε πολλὰ, ἀλλ' ἐξ ὧν τῶν ποιημάτων του ἐντελῆ διετηρήθησαν μέχρις ἡμῶν τὰ καλούμενα Ἐπινίκια, εἴτε φῦδα Ἀριαρθευτικά. Ἐκ τῶν λοιπῶν τινῶν μὲν τεμάχια μόνον, ἄλλων δὲ ἀ-

πλῶς τὰ ὀνόματα ἔφθασαν μέχρις ἡμῶν. Δυστυχῶς τὰ Ἐπινίκια ἀπετέλουν μικρὸν μέρος τῶν ποιημάτων αὐτοῦ· διότι ἐκτὸς αὐτῶν ἔγραψεν ὅμνους πρὸς τοὺς θεοὺς, παιᾶνας, διθυράμβους, προσόδια, (ψῆδὰς διὰ τὰς λιτανείας), παρθένια (ψῆδὰς τῶν παρθένων), ὑπορχήματα (ψῆδὰς χοροῦ), σκολιά (ψῆδὰς τοῦ ποτοῦ), ὀρθήνους καὶ ἐγκώμια, εἴτε πανηγυρικοὺς ἡγαμόνων καὶ ἄλλων μεγάλων καὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν.

Ὁ Πίνδαρος ἦτο ἀνθρωπος θεοσεβής καὶ διὰ τοῦτο ἀπανταχοῦ τῶν ποιημάτων του παρατηρεῖται τὸ πρὸς τὰ θεῖα βαθὺ σέβας του.

Τὰ Ἐπινίκια διαίρονται εἰς τέσσαρα βιβλία, ἐγκωμιάζοντα νίκας κερδηθείσας ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς Πυθικοῖς, Νεμεακοῖς, καὶ Ἰσθμικοῖς ἀγῶσιν ὥστε ὁ Πίνδαρος ἦτον ὁ κρινὸς ἐγκωμιστῆς τῶν νικῶντων εἰς τινὰς τῶν τεσσάρων ἐκείνων μεγάλων ἑλληνικῶν ἀγῶνων.

Ὁ Πίνδαρος ἀπέθανεν ὀγδοηκοντοῦτης τῆν ἡλικίαν ἐξακολουθῶν ἔκτοτε νὰ κατέχη μίαν τῶν περιφανῶν θέσεων ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς παγκοσμίου φιλολογίας.

* Ἐν Βάλψ τῇ 1η Φεβρουαρίου 1879.

Κύριε συντάκτι τῆς εἰφημ. τῶν Παίδων.

Φιλοφρονήσατε, παρακαλῶ, εἰς τὰς στήλας τῆς μικρᾶς ἐφημερίδος τῶν Παίδων, τὴν ἐπομένην βραχεῖαν ἔχθεσιν τῶν τελευταίων ὥρων τῆς ζωῆς ἐνὸς τῶν μικρῶν συνδρομητῶν αὐτῆς, ἧτις πιστεύω θέλει ἀγνωσθῆ μετ' ἀνδιαφέροντος καὶ ὠφελείας παρὰ πάντων τῶν μικρῶν αὐτῆς ἀναγνωστῶν.

Ὁ Μιχαὴλ Σ. Μιχαηλίδης ἦτο, ὡς γνωρίζετε, εἰς τῶν πρώτων συνδρομητῶν τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων— καὶ εἰς τῶν ὀλίγων, ὅτινες ἐπανειλημμένως ἔλαβον τὸ βραβεῖον διὰ τὴν λύσιν τῶν Ἱερογραφικῶν ἐρωτήσεων ἦτο παιδίον εὐφυὲς καὶ εἶχε καρδίαν τρυφερὰν καὶ αἰσθήματα ὕψηλά· ἀλλὰ δυστυχῶς πρὸ 4 ἢ 5 ἐτῶν ἔπαθεν ἐκ βραχυτέρας, ἦτις οὐ μόνον τὴν μορφὴν τοῦ σώματος ἠλλοίωσεν, ἀλλὰ καὶ συχνάκις ἔρριπτεν αὐτὸ εἰς τὴν κλίνην, βασανίζουσα διὰ σφοδρῶν πόνων τὸ ἀσθενὲς αὐτοῦ σαρκίον.

Ἐπὶ τέλους κατὰ τὰ μέσα Ἰανουαρίου εἰς τοιαύτην περιήλθεν ἀδυναμίαν, ὥστε πάντες, οὐδ' αὐτοῦτοῦ ἰδίου ἐξαιρουμένου, ἐνόμισαν, ὅτι εὕρισκετο περὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Ἐνῶ δὲ εὕρισκετο εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς 1 Φεβρουαρίου ἐγείρεται ὀλίγον τῆς κλίνης καὶ ἰδὼν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ καὶ τινὰς ἄλλους φίλους παρακαθημένους περὶ τὴν κλίνην αὐτοῦ, ἐξεφώνησε, «Πάτερ μου, μήτηρ μου, φοβοῦμαι.»

«Διατί τέκνον μου;» ἠρώτησεν ὁ πατήρ.

«Διότι ἀποθνήσκω, — ἀπεκρίθη ὁ παῖς,» καὶ πρέπει

νὰ προσευχηθῆτε εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

Πάντες τότε κλίναντες γόνου περὶ τὴν κλίνην του ὕψωσαν τὰς καρδίας των ἐν προσευχῇ· πρὶν δὲ ἐγερθῶσιν, ὁ παῖς εἶπε, «σταθῆτε, διότι καὶ ἐγὼ θέλω νὰ προσευχηθῶ.» Ἐγείρας δὲ μικρὸν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἐξεφώνησε τὰ ἑξῆς: «Πάτερ μου οὐράνιε, δός μοι τὸ Πνεῦμά σου νὰ μὲ παρηγορήσῃ εἰς τὴν παρούσαν περιστασιν, — χάρισέ με πίστιν ἀκράδαντον, — συγχώρησε τὰ πολλὰ ἁμαρτήματά μου καὶ ἐξασφάλισε τὴν ψυχὴν μου εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Σωτῆρος μου Χριστοῦ, διὰ χάριν τοῦ Μονογενοῦς σου Υἱοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν.»

Μετὰ τὸ ἀμήν, προσέθηκε, «Ἐλθετε τώρα, πάτερ μου καὶ μήτηρ μου, νὰ σὰς φιλήσω καὶ νὰ σὰς ἀποχαρτηθῶ· φερέτέ μοι δὲ καὶ ὄλας τὰς ἀδελφάς μου.»

Οἱ γονεῖς τότε πνιγόμενοι εἰς λυγμοὺς ἐπλησίασαν καὶ τοὺς ἐφίλησε καὶ τὸν ἐφίλησαν ἡ σκηνὴ δύναται νὰ ζωγραφηθῆ μάλλον ἢ νὰ περιγραφῆ!

Μετὰ τοῦτο ἰδὼν φίλην τινα παραμένουσαν ἐκεῖ, ἐστράφη καὶ πρὸς αὐτὴν καὶ μετὰ γλυκύτητος εἶπε, «Ἐλα καὶ σὺ, Μ., νὰ σὲ φιλήσω!»

Ὅτω παρῆλθεν ἡ νύξ ἐκεῖνη· τὴν δὲ πρώϊαν ἐρωτήσαντος τοῦ πατρὸς, εἰν ἤθελε νὰ τῷ ψάλλωσιν ὅμνον τινα, ἀπεκρίθη «ναί· Ἡμεῖς οἱ παρεπίδημοι,» τὸν ὁποῖον εἶχε μάθει ἐκ τοῦ παιδικοῦ ὁμολογίου καὶ ἔχει ὡς ἑξῆς:

1. Ἡμεῖς οἱ παρεπίδημοι

Πρὸς τὴν οὐράνιον Σιών,

Ἐν τῇ ἐρήμῳ Ἰλαροί,

Νῦν φαλμαρῶμεν καθ' ὁδόν,

Πῶς ἡ στολή σας ἡ λαμπρὰ

Εἶν' ὀδοιπόροι καθαρὰ;

Αὐτὴ ἐσ' αἷμα τοῦ Χριστοῦ

Ἐπλήσθη, χάριτι αὐτοῦ.

2. Ὀλίγοι χρόνοι, τὸ πολὺ,

Κι' ὁ δρόμος παύει βαθμηδόν,

Ἐτι ὀλίγοι στεναγμοί,

Ἐπι ὀλίγοι κόποι καθ' ὁδόν.

Χορός. Πῶς ἡ στολή σας κτλ.

3. Ὁ μακαρία Χαναάν,

Δυναμέθα στὰς ὄχθας Σοῦ

Νὰ ἴδωμεν γῆν Ἰλαρὰν,

Ναὸν καὶ πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Χορός. Πῶς ἡ στολή σας, κτλ.

4. Ἀγρόπνοι οὐδὲ μὲ προσευχὴν

Διαπερῶμεν τὴν ὁδόν,

Ἐπὶ τὴν τραχεῖαν καὶ στενὴν,

Πλὴν φέρουσαν πρὸς τὸν Θεόν.

Χορός. Πῶς ἡ στολή σας, κτλ.

Μετά τινάς ὥρας ἤλθέ τις ἐκ τοῦ ταχυδρομείου φέρων τὴν Ἐφημερίδα τῶν Παίδων, δι' ἧς ἀνηγγέλλετο, ὅτι ἔλαβε καὶ πάλιν τὸ βραβεῖον διὰ τὴν λύσιν τῶν Ἱερογραφικῶν ἐρωτήσεων, καὶ τῆς παρουσιάσθη καὶ αὐτὸ τὸ βραβεῖον· ἀλλ' ἡ ψυχὴ του ἦτο εἰς τὸ ἄλλο ἐκεῖνο καὶ μεγαλειότερον βραβεῖον, ὅθεν καὶ ἀτενίσας ἐπὶ μικρὸν πρὸς τὸ γήινον, «εὐχαριστῶ,» εἶπε, καὶ ἔκλεισεν ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἐκτοτε μέχρι τῆς τελευταίας αὐτοῦ στιγμῆς οὐδεμίαν λέξιν ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ· μικρὸν δὲ πρὸ αὐτῆς ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, κερσίδεψεν ἰλαρῶς πρὸς πάντας τοὺς παρισταμένους, ὡς ἐὰν ἔλεγε, «ἔχετε υγείαν,» καὶ ἀπέτη ἐν ἡμερῇ πρὸς τὸν Σωτῆρα αὐτοῦ ἐν Οὐρανῷ.

Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ τέλος παιδίου δωδεκαετοῦς, ἀνατραφέντος ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, καὶ τοιοῦτος ὁ θρίαμβος τῆς πίστεως αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἐσχάτου καὶ μεγίστου ἔχθρου τοῦ ἀνθρώπου, — τοῦ θανάτου.

Εἶθε πάντες οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων, νὰ μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα τοῦ μικροῦ Μεγαλᾶ, ὥστε δεῦν ἔλθῃ καὶ αὐτῶν ἡ σειρά νὰ ἀφήσωσι τὸν κόσμον τούτον, νὰ εὐρωσι τὸν Χριστὸν πλησίον τῆς κλίνης των, ὅποστηρίζοντα καὶ παρηγοροῦντα αὐτοὺς κατὰ τὰς σκοτεινὰς καὶ τρομερὰς ἐκείνας στιγμὰς τοῦ θανάτου. Γένοιτο! ☩

ΠΑΙΔΙΑΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

(ὑπὸ Ν. Π. Θεοφάνη, ἐκ Πατρῶν.)

Ἀρχαυτοῦλη. — Τὸ παιγνίδιον τοῦτο ἐπαίξεται οὕτως: Ὁ μὲν ἄστρεφε τὰς χεῖρας εἰς τὰ ὀπίσω καὶ συνέπλεξε τοὺς δακτύλους ἔχων τὸ κοῖλον πρὸς τὰ ἄνω, ὁ δὲ ἕτερος ἰστάμενος μὲ τὰ γόνατα ἐπὶ τοῦ κοίλου τούτου, καὶ καλύπτων μὲ τὰς χεῖρας τὰ ὄμματα τοῦ πρώτου, τὸν ἠνάγκαζε νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ προσδιωρισμένον μέρος.

Ἀνωτήνδα. — Παιγνίδιον εἰς τὸ ὁποῖον ὁ μὲν προσπαθεῖ νὰ μετακινήσῃ τὸν ἄλλον, ὁ δὲ ἀγωνίζεται νὰ μὴν ἀκίνητος.

Ἀποδιδουρακίνδα. — Παιγνίδιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ μὲν ἐκείνητος ἔχων κλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς, (ἢ καὶ ἄλλος τοῦ ἔκλειε αὐτοῦ;) οἱ δὲ ἔφραγον ἅμα δὲ ἐσηκάνετο ζητῶν νὰ εἶρῃ τινὰ, ἕκαστος ἐπρόνοιε νὰ προφθάσῃ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον. Τοῦτο τὸ παιγνίδιον σώζεται καὶ σήμερον ὀλόκληρον, καὶ ὀνομάζεται, κρυφτὸ ἢ τυφλομῦτα.

Ἀπόρραξις. — Εἰσάγεται ἀπόρραξις, ὅτε ἐκτόπου τὴν σφαῖραν, ὄχι πρὸς τὸν τοῖχον, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἔδαφος τόσον δυνατὰ, ὥστε ἀποκρουομένη ἀνσπῆδα, καὶ πάλιν τῆς ἐκτόπου μὲ τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἔδαφος

ὁ δὲ πλεονάξικ κτυπήσας καὶ ξαναπαίσας ἐλογίζετο νικητῆς.

Ἀρτιάξιν. — Παιγνίδιον κοινότατον, καὶ νῦν καλούμενον ζυγὰ ἢ μονά. Ἐπαίξεται δὲ οὕτως: Ἐλάμβανέ τις λεπτοκάρυα ἢ ἄλλα πράγματα εἰς τὴν μίαν χεῖρα, καὶ κλείων αὐτὴν ἠρώτα ἄλλον «ἄρτιος ἢ περιττός εἶναι ὁ ἐν τῇ χερὶ μου ἀριθμὸς;» καὶ ἐὰν μὲν ἐπετόχωνεν ὁ ἐρωτώμενος ἐλάμβανεν αὐτὰ, εἰ δὲ μὴ ἐπλήρωνεν ἄλλα τόσα.

Ἀστραγαλισμός. — Παιγνίδιον ἀρχαιότατον καὶ κοινότατον παρὰ τοῖς Ἕλλησι μέχρι τοῦδε σωζόμενον πλὴν μὲ πολλὰς μεταβολὰς καὶ ὡς πρὸς τὸ παίξιν καὶ ὡς πρὸς τὸ ὄνομα, ἐπειδὴ σήμερον καλεῖται κότσι.

Ἀφεντινδα. — Παιγνίδιον, κατὰ τὸ ὁποῖον περιέγραψον κύκλον, καὶ στέκοντες μακρόθεν, ἔριπτον ἄστρακον· ὁ δὲ ῥέψας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου ἐνίκα.

Βασιλινδα. — Παιγνίδιον, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐν παιδίον γίνεται μὲ λαχνὸν βασιλεὺς, καὶ προστάζει τὰ ἄλλα.

Διαγραμμισμός. — Παιγνίδιον κατὰ τὸ ὁποῖον παίζον μὲ 60 λευκὰς καὶ μαύρας πέτρας. Ἡ Δάμα εἶναι λείψανον τοῦ διαγραμμισμοῦ.

Ἐλκυστινδα. — Εἶδος παιγνιδίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἕκαστος τῶν παίζοντων προσπαθεῖ νὰ ἐλύσῃ πρὸς τὸ μέρος του τὸν ἄλλον ἐπέκειντά τινος γραμμῆς. Καὶ τοῦτο εἶναι ἐν χρῆσει τὴν σήμερον.

Ἐλκυστινδα. — Ἡ ἐλκυστινδα ἦτο παιγνίδιον κατὰ τὸ ὁποῖον ἐπήγνουον κατὰ γῆς δοκὸν τρυπημένην εἰς τὸ μέσον· διὰ δὲ τοῦ τρυπήματος διεπεράτο σχοινίον, τοῦ ὁποῖου τὰς ἄκρας ἐκράτουον δύο νέοι ἔχοντες τὰ νῦτα ἀστραμμένα πρὸς τὴν δοκόν. Ὁ δὲ ἐλύσας διὰ τῆς βίας τὸν ἕτερον, ὥστε νὰ φέρῃ τὰ νῦτα αὐτοῦ ἀπὸ τὴν δοκὸν ἐνίκα.

Ἐπιστρακισμός. — Τὰ παιδιὰ ἔριπτον ἐπὶ τῶν λιμνῶν ἢ θαλασσῶν ἄστρακα τινὰ μόνον ἐπὶ τῆς ἐπεραινίας τοῦ ὕδατος οὕτως, ὥστε τὸ ἄστρακον ἐπῆδα πολλάκις ἕως τοῦ ἐδοθίζετο. Ἡρῆμον τὰ πηδῆματα, καὶ οὕτως τὸ ἄστρακον ἐπῆδα περισσότερον, ἐκεῖνος ἐνίκα.

Ἐρετινδα ἢ Φαινίνδα. — Εἰς τοῦτο τὸ παιγνίδιον οἱ παῖδες ἐπαίζον τὴν σφαῖραν κτυποῦντες ἀλλήλους, πλὴν προσποιούντο δεικνύοντες, ὅτι ἤθελον νὰ κτυπήσωσι τινὰ καὶ αἰφνιδίως ἐκτόπου ἄλλον.

Ἰμανταλεγγός. — Ἐπαίξεται οὕτως: Ἐδίπλωνον λωρίον τι εἰς πολλὰς διπλόας, καὶ ἔπειτα ἐνέβαλλον ἐυλίνην περόνην, ὁ δὲ ἐπιτωχὸν τὴν πρώτην διπλόην τοῦ λωρίου, ἐνίκα. Τοῦτο γίνεται ἀπαράλλακτως καὶ σήμερον καὶ ὀνομάζεται λωρίον, (τουρκ.) κασί.

Κυνθαλισμός. — Εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦτο ἐπήγνουον πᾶσαλόν τινα εἰς τὴν γῆν, καὶ ἔπειτα ἐκτόπων αὐτὸν μὲ ἔτρουον πᾶσαλον, ὁ δὲ ἐκβαλὼν αὐτὸν δι' ἐνὸς κτυπήματος, ἐνίκα.

Κολλαβισμός. — Κολλαβισμός: ἐλέγετο, ὅτε τις ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ τὰς ἰδίας αὐτοῦ χεῖρας, ὥστε νὰ μὴ βλέπῃ, ἢ ἐπίπτε τὰ 'πίστομα' ἄλλος δὲ τις κτυπῶν αὐτὸν ἔλεγε, «Πότερος τετόπηκε; καὶ ἂν τὸν εὔρισκεν, ἐνίκα. Καὶ τοῦτο σώζεται τὴν σήμερον.

(ἀκολουθεῖ)

οἱ γραμματεῖς καὶ ἄλλοι ἐνασχολούμενοι εἰς τὸ γράφειν φέρουσι τὰ κονδύλια μεταξὺ τοῦ ὠτός καὶ τῆς κεφαλῆς.

Ὁ Γραμματεὺς εἶναι πτηρὸν ἐκ τῶν μεγαλειτέρων, ὅτι ἔχει μῆκος περὶ τοῦ; τρεῖς πόδας, καὶ εἶναι χρώματος βαθέος; ψαροῦ πλην τῶν πτερῶν τῆς κεφαλῆς, ἅτινα εἶναι μαύρου.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ.

Ὅπως ὀνομάζεται τὸ πτηρὸν, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα ἔχουσιν, ἐνώπιον αὐτῶν οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς ἐφ. τῶν Παιδῶν. Ἔλαβε δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἕνεκα τῶν πτερῶν τὰ ὁποῖα φέρει ἐπὶ κεφαλῆς, καθ' ὃν τρόπον

Ὁ Γραμματεὺς εἶναι αὐτόπτην τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, καὶ παρέχει μεγάλας ὑπηρεσίας εἰς τοὺς κατοίκους τῶν μερῶν ἐκείνων καταδιώκων καὶ κατατρώγων τοὺς πολυειδῆς ὄφεις, τοὺς ἀρθροπόδας εἰς τὰ δασυῶδη ἐκείνα μέρη, δὲν πτοεῖται δὲ οὐδ' ἐξ αὐτοῦ τοῦ

Κόβρα—ἀλλὰ τὸν προσβάλει καὶ τὸν καταβάλει.

Τὰ πρὸς τοῦτο ὄπλα εἶναι τὸ φοβερόν ῥάμφος, μὲν ἕν μόνον κτύπημα τοῦ ὁποίου θραύει τὴν κεφαλὴν τῶν ὄφρων, καὶ αἱ πτέρυγές τε τὰς τελευταίας ταύτας μεταχειρίζεται ὡς ὄπλον ἀμυντικόν, καλύπτων δι' αὐτῶν τὰς κνήμας του, ὅταν προσβάλωνται ὑπὸ τῶν ὄφρων, καὶ ὡς ἐπιθετικόν, τύπτων δι' αὐτῶν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, ὅπως συνήθως βλέπομεν τὰς περιστερὰς νὰ κάμνουν εἰς τὰς πρὸς ἀλλήλας διαμάχας των, ἐπιθεξίως μεταχειριζόμενας τὰς πτέρυγας αὐτῶν ἀντὶ ῥοπαλῶν. Ὁ Γραμματεὺς

μας λοιπὸν οὕτω; ἤρμοζε νὰ ὀνομασθῆ καλλίον γραμματεὺς ἢ γραμματεὺς!

Εἶναι δὲ καὶ πολλὸ ἀδηράγος περιηγητὴς τις φουέσσας ἕνα τούτων καὶ ἀνοίξας τὸν στόμαχον αὐτοῦ εὔρεν ἐν αὐτῷ 11 μεγάλας σούρας, 11 μικρὰς χελώνας, μέγαν ἀριθμὸν ἐντόμων, καὶ τρεῖς ὄφεις, ὅσον ἀνθρωπίνου βραχίονος παχέως!!!

Εἶναι δὲ καὶ ταχὺς τοὺς πόδας καὶ ἐν γένει ἐν τῶν σπανίων καὶ περιέργων πτηνῶν, ὅσα ἐφάνησαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς μας.

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ προσκυνοῦντες αὐτόν.

Οι αδελφοί του Ἰωσήφ προσκυνούντες αὐτὸν
Ἐν Αἰγύπτῳ.

Εἰς τὸ βιβλίον τῆς γενέσεως ἀναγινώσκουμεν, ὅτι ὁ νεώτερος τῶν υἱῶν τοῦ Ἰακώβ, Ἰωσήφ, ὠνειρεύθη, ὅτι αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοί του ἦσαν εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ ἐδεναν δεμάτια, καὶ ὅτι τὸ ἰδικόν του δεμάτιον ἐστάθη ὄρθιον, τὰ δὲ τῶν ἀδελφῶν του ἔπεσαν καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν.

Ἡ διήγησις τοῦ ὄνειρου τούτου καὶ ἄλλου τινός, τὸ ὅποιον εἶδεν μετ' ὀλίγον, ὅτι ὁ ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη, καὶ ἑνδεκά ἀστέρες ἔπεσαν καὶ τὸν προσκύνησαν, διηγήσθη κατ' αὐτοῦ ἔτι μᾶλλον τὸν φόβον τῶν ἀδελφῶν του, οἵτινες καὶ πρὸ τούτου τὸν ἐμίσηον, διότι ἦτο ὁ ἀγαπητὸς υἱὸς τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καὶ ὄχι μόνον τὸν ἐξόβρισαν διὰ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ἀπεράσισαν νὰ τὸν θανατώσουν, καὶ τελευταῖον τὸν ἐπώλησαν ὡς δοῦλον εἰς τοὺς Ἰσμαηλίτας ἐμπόρους, οἵτινες τὸν μετεπώλησαν ὡς τοιοῦτον εἰς τὸν Πετερρῆν, τὸν ἀρχηγὸν τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Φαραώ.

Ἡ προηγουμένη εἰκὼν παριστᾷ τὴν πλήρωσιν τοῦ ὄνειρου ἐκείνου — Οἱ ἀδελφοί τοῦ Ἰωσήφ φαίνονται πεσμένοι ἐπὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν προσκυνούντες εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νομιζομένου ἀρχόντου τῆς Αἰγύπτου, τὸν ἰδιοναυτῶν ἀδελφὸν Ἰωσήφ.

Μᾶς διδάσκει δὲ τὴν ἀλήθειαν τῆς διακηρύξεως τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὅτι ὁ Θεὸς κάμνει τὰ πάντα νὰ συνεργῶσι πρὸς τὸ καλὸν ἐκεῖνων, οἵτινες τὸν ἀγαπῶσι καὶ φυλάττουσι τὰς ἐντολάς του. Οἱ ἀδελφοί τοῦ Ἰωσήφ πωλοῦντες αὐτὸν ἐνόμισαν, ὅτι τὸν κατέστρεψαν διὰ βίου, ἀλλ' ἴσα, ἴσα, αὐτὴ ἡ πράξις των συνήργησεν εἰς τὴν ἀνώψωσιν αὐτοῦ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Ἡ ὑπακοὴ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ ἀσφαλίστατον ἐχέγγυον οὐ μόνον τῆς μελλούσης ἀλλὰ καὶ τῆς παρούσης ἡμῶν εὐδαιμονίας. «Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου, καὶ τὸ νὰ ἀπέχηαι ἀπὸ τοῦ κακοῦ σὺνεσις!»

ΚΑΛΩΝΗ ΤΗΣ ΣΥΓΧΩΡΗΣΕΩΣ.

Ἐξ ὧν τῶν ἀρετῶν αἱ ὁποῖαι ἐξωραΐζουσι τὸν ἀνθρώπινον χαρακτῆρα καμμία ἄλλη δὲν εἶναι ἀξίεραστοτέρα καὶ ἐπιθυμητοτέρα ἀπὸ τὴν συγχωρητικὸν πνεῦμα. Ἡ καρδιά, ἡ ὁποία δὲν εὐσπλαχνίζεται εἰς τὰς συμφοράς τῶν ἄλλων, ἢ ἀρνείται νὰ συγχωρήσῃ τὰ ἐξ ἀμελείας ἢ ἐκ προβέσεως σφάλματα τοῦ μετανοούντος, ὅστις ἱκετευτικῶς ζητεῖ τούτο, πρέπει νὰ ἦναι οὐ μόνον λιθίνη ἀλλὰ καὶ ἐστερημένη ὧν ἐκεῖνων τῶν εὐγενῶν ἰδιοτήτων, αἱ ὁποῖαι ὠρίσθησαν παρὰ Θεοῦ νὰ ὤψουν καὶ ἐξωραΐζουσι τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τὴν λέξιν συγχώρησις ὑπάρχει μαγευτικὴ τίς γλυκύτης, ἣτις ἐμφαίνει πᾶν δ,τι εὐγενὲς καὶ γενναῖον. Ὅποιον δ' ὑψηλὴν εὐγένειαν ἀναγγέλλει, ὅπόταν ἐξέρχεται ἐκ τῶν χειλέων τοῦ ἀδικηθέντος, ἢ ἄλλως πως παθόντος ἀνθρώπου, ὅστις περιφρονῶν τὸ ἀγενὲς πνεῦμα τῆς ἐκδικήσεως δὲν ζητεῖ ν' ἀποδώσῃ κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἀλλὰ γαληναιῶς καὶ εὐγενῶς κηρύττει συγχώρησιν πρὸς τὸν πταιστήν αὐτοῦ, ἂν καὶ οὗτος δυνατὸν νὰ διάκηται λίαν ἐχθρικῶς πρὸς αὐτόν!

Ἄλλ' ἡ καλλονὴ αὐτῆς τῆς συγχωρήσεως καταφαίνεται εἰς ὅλην αὐτοῦ τὴν λαμπρότητα εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀγωνίᾳ τοῦ Σταυροῦ ἡ ἁγία αὐτοῦ καρδιά ἐξέχεε τὴν πρὸς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ εὐμένειαν. Δὲν ἐπετίμησε τοὺς διώκτας καὶ φονεῖς αὐτοῦ, ἀλλὰ θερμῆ καὶ τρυφερᾷ συγκίνησι διέλαμπε διὰ τὸ μεριμνᾶν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τοῦ προσώπου, ἐνῷ μὲ ὀφθαλμοῦς εὐσπλαγχνῶς πρὸς τὸν οὐράνιον αὐτοῦ Πατέρα ὑφηνόμενος ἐφώνασε, «Πάτερ συγχώρησον αὐτοὺς, διότι δὲν γνωρίζουν τί κάμνουν!»

Δὲν ἀπορρέουσιν ὅλαι αἱ χριστιανικαὶ ἀρεταὶ ἀπὸ τοῦ συγχωρητικοῦ πνεύματος, τὸ ὅποιον ἐμφαίνεται εἰς τὸ ἐξαιρετικὸν τοῦτο παράδειγμα; Δὲν προτρεπέμεθα δὲ καὶ ἡμεῖς ἀπανταχοῦ τοῦ Εὐαγγελίου νὰ συγχωρῶμεν τοὺς πταιστας μας; «Ἐὰν δὲν συγχωρήσῃς εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ πταίσματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ Πατήρ σου ὁ οὐράνιος θέλει συγχωρήσῃ τὰ πταίσματά σου.» Βεβαίως, ἐὰν ὑπάρχη τι εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, τὸ ὅποιον νὰ κάμῃ τὴν ψυχὴν ἀξίαν τῶν καθαρῶν καὶ ἁγίων σκηνῶν καὶ ἀπολαύσεων τοῦ οὐρανοῦ, καὶ νὰ διεγείρῃ εἰς αὐτὴν αἰσθήματα ἅγια πρὸς τὸν πλῆσιόν του, τούτο εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς συγχωρήσεως — πνεῦμα μεγαλοψυχίας, τὸ ὅποιον ἐκτιμᾷ τὴν εὐτυχίαν τῶν ὁμοίων του, καὶ δὲν ἀρνείται νὰ δωρήσῃ εἰς τὸν μετανοοῦντα πταιστήν τὸ μόνον δῶρον, ὅπερ ἡ καρδιά του τόσον πολὺ ἐπιθυμεῖ, τὴν συγχώρησιν.

Ο ΜΙΣΘΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ.

«Τὸ ἐξῆς συμβᾶν εἶναι σχεδὸν θαῦμα. Τρεῖς ψυχαὶ σώζονται θαυμασίως ἀπὸ βεβαίου θανάτου, ἐνῷ ἄτιμὸς τις κατασταθεὶς κλέπτης ἐν ὄρᾳ κακοῦ πειρασμοῦ, εὐρίσκει τὸν θάνατον ἀντ' ἐκείνων. Πρὸ δὴν μηνῶν κάτοικος τοῦ Γενί Μπακτζέ, Ὁσμὴν ἐρέντης, ἐξήτει τὰ μέσα τοῦ νὰ ἐπισκευάσῃ τὴν οἰκίαν του, ἣτις ἀπὸ τῶν χιόνων μάλιστα τοῦ χειμῶνος ἦτο πολὺ βεβλαμμένη καὶ ἐτοιμόρροπος. Ἐπειδὴ δὲ ἡ καταστάσις του δὲν τῷ ἐπέτρεπε τὴν δαπάνην ταύτην, ἐζήτησεν ἀγοραστὴν διὰ δύο φορδάδες ἱμαρετίου (φορδάς δινομάζεται τὸ δικαίωμα τοῦ λαμβάνειν διὰ βίου καθ'

ἐκάστην δύο ἄρτους ἕκ τινος ἀσεβοῦς κληροδοτήματος, καὶ εὐτόχησε νὰ ἐκποιήσῃ αὐτοὺς ἀντὶ 15,000 γροσίων. Λαθὼν τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς χαρτονομίσματα ἐχάρη πολὺ, καὶ ἀπεριορίτως ἀνεκρίνωσε τὴν τύχην του εἰς γείτονα φίλον, ὅστις εὐθὺς ἐκνόησε νὰ κατασταθῇ κύριος τῶν χρημάτων ἐκείνων. Πρὸ τινων ἑμερῶν, λοιπὸν, εἰσῆλθεν οὗτος διὰ νυκτὸς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὁσμάν, καὶ διὰ τῆς λάμπρας λύχνου τινὸς εἶδεν, ὅτι τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ ὑπῆρχον τὰ χρήματα, ἔκειτο μεταξὺ τῶν κλινῶν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ. Πῶς νὰ λάβῃ τὰ χρήματα χωρὶς νὰ τοὺς ἐξοπνήσῃ; Ἐθὺς ἐπινοεῖ τὰ ἐξῆς. Πλησίον τῶν γονέων ὑπῆρχε κοιτὴ, καὶ ἐν τῇ κοιτῇ τέκνον 6 ἢ 7 μηνῶν.

Ὁ κλέπτης λαμβάνει τὸ νήπιον, καὶ τὸ καταθέτει εἰς περιφρακτὸν τόπον πλησίον τοῦ κοιτῶνος· φρονεῖ δὲ ὅτι τὰ κλαύματα τοῦ παιδίου θέλουσιν ἐξυπνίσει τοὺς γονεῖς, καὶ ὅτι οὗτοι θέλουσι σπεύσει νὰ τὸ ζητήσωσι, τότε δὲ θέλει εἰσθαι καιρὸς νὰ πράξῃ αὐτὸς ὅ,τι ἤθελε, μείνας μόνος. Τὰ πράγματα συνέβησαν τῷ ὄντι, ὡς προεῖδεν. Οἱ γονεῖς ἀκούσαντες τὰς ἄερινὰς κραυγὰς τοῦ παιδίου ἐγείρονται, καὶ ἐξέρχονται τοῦ κοιτῶνος διὰ νὰ τὸ εὑρωσιν· ὁ δὲ κλέπτης ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἀρχίζει τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἡ θεὰ Πρόνοια ἠγγρόπνει ὁ καιρὸς ἦτο κακὸς, ἀνεμοστρόβιλος δ' ἰσχυρότατος τῶν προλαβόντων ἀνατρέπει τὴν σεσαθρωμένην κατοικίαν, καὶ ἐν ᾧ οἱ τρεῖς κάτοικοι σώζονται, ὁ ἐπιθυμῆσας τὴν περιουσίαν τῆς οἰκογενείας θάπτεται ὑπὸ τὰ τριμμάτια. Ἐπεσο νεκρὸς κτυπηθεὶς ἀπὸ δοκὸν καταπεσοῦσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, καὶ τῆς ὑποίας καρφίον διετρύπησε τὸ κρανίον του, ὁ Ὁσμάν καὶ ἡ σύζυγός του δὲν ἐδύνατο νὰ καταλάβωσι τὴν νυκτερινὴν μετὰστασιν τοῦ τέκνου των· ἀλλ' ἐνόησαν εὐθὺς τὸ συμβάν, ὅτε, ἀποβάλλοντες τὰ χάρματα διὰ νὰ εὑρωσι τὰ πράγματά των καὶ τὰς 15,000 γροσίων, εἶρον τὸν νεκρὸν ἔχοντα ἐπὶ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν χαρτονομισμάτων! Ταῦτα πάντα ἐδεδαιώθησαν δι' ἀστυνομικῆς ἀνακρίσεως.»

(Ἐκ τῆς γαλλικῆς Ἐφημερίδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως.)

Διαγώνισμα μεταξὺ δύο ἀρχαίων διασημῶν ζωγράφων.

Ὁ Ζεῦξ καὶ Παρράσιος, δύο ζωγράφοι περιφημοτάτοι, διηγωνίσθησάν ποτε πρὸς ἀλλήλους, διότι φιλονικία ἠγέρθη μεταξὺ των τίς αὐτῶν ἦτο ὁ ἐξοχώτερος.

Ὅθιω λοιπὸν ὁ μὲν Ζεῦξ ἐξωγράφησε σταφυλὰς τοσοῦτω ζωρὰς καὶ φυσικὰς, ὥστε ἐκταθείας, τὰ πτηνὰ ἀκατηθέντα προσῆλθον διὰ νὰ τὰς φάγωσιν. Ὁ δὲ Παρράσιος εἰκόνησεν ἐν παραπέτασμα, τῶσον ζωρὸν καὶ τόσον πρὸς τὸ ἀληθὲς ὁμοιάζον, ὥστε ὁ Ζεῦξ, ὑπερῆ-

φανευόμενος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σταφυλῶν του, ἠθέλησε νὰ σύρῃ τὸ παραπέτασμα, διὰ νὰ ἴδῃ τὴν ὀπίσθιν αὐτοῦ ζωγραφίαν τοῦ ἀντιπάλου του· μόλις δμως ἤπλωσε τὴν χεῖρά του καὶ εὐθὺς ἐνόησε τὴν ἀπάτην του, καὶ ἐξεφώνησεν, — «Ἐνίκησες, ὦ Παρράσιε, διότι ἐγὼ μὲν ἠπάτησα πτηνὰ, σὺ δὲ καλλιτέχνην.»

Λέγεται προζέτι, ὅτι μετὰ ταῦτα ὁ Ζεῦξ ἐξωγράφησε παῖδα κρατοῦντα σταφυλὰς, ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ πτηνὰ ἤλθον πρὸς αὐτάς, ὀργισθεὶς διὰ τὸ ἔργον του, εἶπε, «Καλλιτέρον ἐξωγράφησα τὰς σταφυλὰς παρὰ τὸν παῖδα, διότι ἂν καὶ τοῦτον ἐνταλῶς ἐξωγράφισον, τὰ πτηνὰ βεβαίως θὰ ἐφοδοῦντο νὰ πλησιάσωσι πρὸς τὰς σταφυλὰς!»

— Τρεῖς ἄνδρες κατὰ τὴν μαρτυρίαν ἀνδρῶν κριτικωτάτων δὲν εἶναι ἔλπις ν' ἀναφανῶσιν ἐπὶ τῆς γῆς γῆς· ὁ Ὀμηρος, ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Ἀρχιμήδης.

Μῆκος τῶν μεγίστων ποταμῶν τοῦ κόσμου.

1. Ἡ Ἀμαζών	ἔχει μῆκος	5,400	χιλιόμετρον
2. Ὁ Νεῖλος	»	5,800	»
3. Ὁ Γαγκ-τσὲ-Κιούκ	»	4,600	»
4. Ὁ Χοάγ-χο εἶτε κίτρινος ποταμὸς (Κίνα) ὁ Μισούρης (Β. Ἀμερικ.) ὁ Γενισέης καὶ Ὁδὸς (Σιδηρία)	»	3,500	»
5. Ὁ Ἀμούρ (Β. Ἀσία)	»	3,450	»
6. Ὁ Νίγηρ (Ἀφρική)	»	3,400	»
7. Ὁ Μάι-Κιγ (Μεσ. Ἀσία) καὶ ὁ Ἅγιος Λαυρέντιος (Β. Ἀμερ.) Ὁ Βόλγας καὶ Λέννας (Ῥωσία) ὁ Μισσισσιππί καὶ Ἀρκάνσας (Β. Ἀμερ.)	»	3,300	»
8. Ὁ Τσάν-Λουὲν ἢ Σαλουὲν (Ἀσία)	»	3,000	»
9. Ὁ Λαπλάτας (Ν. Ἀμερ. καὶ Δούναβις)	»	2,800	»
10. Ὁ Ἰνδὸς (Ἀσία)	»	2,600	»
11. Ὁ Εὐφράτης καὶ Γάγγης	»	2,500	»
12. Ὁ Ὀρανός καὶ ὁ Ἐρυθρὸς ποταμὸς (Ἀμερ.)	»	2,400	»

«Ἰψῶνοι τοῦ ὀφθαλμοῦ μου πρὸς τὰ ὄρη, πόθεν θέλει εἶδαι ἡ βοήθειά μου;

Ἡ βοήθειά μου ἔρχεται ἀπὸ τοῦ Κυρίου, τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.» (Ψαλμ. κβ', 1, 2.)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Ευχαριστως ηκούσαμεν περί της έκδόσεως και μη ίσην ευχαριστήριον ελάθωμεν ανά χειρας τόν πρώτον αριθμόν νέου τινός μεγάλου περιοδικού διά παιδιά, «**Η** διάπλασις τών παιδίων» καλούμενου: διότι γνωρίζομεν, ότι ή τάξις τών παιδίων παρ' ήμιν πολλά όλγα έχει τά τερπνά και άμα διδακτικά αναγνώσματα.

Ανοίξαντες όμως αυτό δέν ήδυνήθημεν, είμή να λυπηθώμεν, αναγνόντες έν αυτή τή άρχή αότου δημοσιευόμενα ως βέβαια περί της «**Εφημερίδος τών Παίδων**» πράγματα, τά όποία είναι έν τ ε λ ω ς ψ ε υ δ ή κ λ ή ν ο μ ε ν δ ε να πιστεύομεν, ότι έγράφησαν έξ εσφαλμένων μάλλον πληροφοριών ή έκ κακής προθέσεως, διότι δέν δυνάμεθά ποτε να φαντασθώμεν, ότι οι συντάχται τοιούτον τίτλον φέροντος και τοιούτον σκοπόν προτιθεμένου περιοδικού, όποσον ή δ ι α π λ α σ ι ς, ήτοι ή ή θ ι κ ή μ ό ρ φ ω σ ι ς τών παιδίων, ήθελόν ποτε κακοβόλως εις τό πρώτον αυτών βήμα διαδώσει ψ ε υ δ η καθ' ένός τών συναδέλφων περιοδικών λέγομεν δέ ψεδή, διότι ή «**Εφημερίς τών Παίδων**» ούδέποτε ούτε υπό της Ίερής Συνόδου, ούτε υπό τοϋ ύπουργείου τών Εκκλησιαστικών άπηγορεύθη (τούς παρακαλούμεν δέ να δημοσιεύσωσι τάς περί τούτου έγκυκλίους) άπ' εναντίας φιλοεπιτείνεται εις τάς οικογενείας πολλών έκ τών κληρικών της τε έλευθέρας Ελλάδος και της άλλοδαπής.

Ήμεις γνωρίζομεν: έξ ιδίας μακράς πέρας πόσον επίμοχθον και θάπανηρόν είναι και όποίας ύπομονής και αύταπαρνήσεως έχει χρειάν εν τοιούτον έργον, θά χαρώμεν αν ιδώμεν ατήν μέν διάπλασιν τών Παίδων» ύποστηριζομένην άρκούντως υπό τοϋ κοινού, ώστε να δύναται να έπαρξη εις τάς αναγκαίας δαπάνας της, τούδ δέ συντάχτης αύτης μη άποκείμεντας: αγαθιοποιούτας δέ αύτης τά μικρά παιδιά της πατρίδος μας. Ταύτα χάριν άμαρτήματος, εις β ά κ ο υ σ ί ω ς β ε β α ί ω ς υπέπεσαν οι συναδέλφοι ατης Διακλάσεως τών παιδίων» ως προς την «**Εφημερ. τών Παίδων**»

Κρίσεις Τύπου

Περί της "Εφημερίδος τών Παίδων.

— Ερωτηθείς ποτε ο συντάκτης τής: «**Εστίας**» ποίαν τών εφημερίδων θέσθρει καταλληλοτέραν διά παιδιά κ.τ.λ. έγγραφεν έν τφ 97φ ηελτίφ της τά έξής, «**Η** ή ν "Ε φ η μ ε ρ ι δ α τών Παίδων» θεωρούμεν καταλληλοτέρα»
(**Εστία**)

— Έχουμεν πρό ήμϊν τά δώδεκα φύλλα τοϋ λήξαντος έτους 1878 εις έν τευχος δεδεμένα. Είναι μικρά έγκυκλοπαίδια, περιέχουσα φυσικήν ιστορίαν, μύθους, ποιήσεις, διηγήματα, ιστορίαν, άνέκδοτα παραγγέλματα, λογογραφικάς έρωτήσεις, πληθύν αναγκαίων γνώσεων, στατιστικών, γεωγραφικών και ιστορικών, περί υγιεινής, περί τεχνών και έπιστημών και έν γενεί δ,τι επίμελετα μακρά δύναται να περιουνήγη χρήσιμον έκ παντός ξένου περιοδικού και βιβλίου.

Πάντα δέ ταύτα στολίζονται και έξηγούνται δέ είκόπων εκλελεγμένων μετά φροντίδος και καλώς εξεργασμένων. Μανθάνομεν, ότι τό παιδικόν τοϋτο περιοδικόν εκδίδεται εις πολλές χιλιάδας άντιτύπων, 6,000 νομίζομεν, αλλά τοσοϋτον χρήσιμον κρίνομεν αυτό και ένειον εις τό είδος του όχι μόνον έν Ελλάδι, αλλά και μεταξϋ τών εκδιδόμενων άλλωχού, ώστε θά έπιθυμούμεν να έβλέπομεν αυτό εις πάσαν οικίαν. Είναι φίλος πολίτης πάσης οικογενείας, πτωχής ή πλουσίας: είναι δέ τόσον εύθητόν όσον ούδέν άλλο βιβλίον. Οι

γονείς οι θέλοντες να αποκτήσωσι τά τέκνα των την προς καλώς αναγνώσεως κλίσιν δέν δύναται να κάμωσι καλλιτέραν έκλογήν. (Σ τ ο δ.)

— Μετά χαράς προσαγορεύομεν και κατά τό έτος τοϋτο τό πολλού λόγου άξιον, και πολλών ωφέλειών τή «**Ελληνική νεολαία**» πάροχον περιοδικόν «**ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ**» Το σπουδαϊόν τοϋτο φύλλον εισέρχεται ήδη εις τό δωδέκατον έτος, χωρίς ποσώς να διακόψη την σταθεράν και συνεχή κορεία» του, διγογεταύον τοίς έρασταίς του γνώσεως πρακτικής, ήθικής, ιστορικής και ποιικίας, επιδιώκον την επί πραγματικότητων, και τούτων εκλεετών, έγκυψίν της «**Ελληνικής κοινωνίας**» διό συνιστώμεν, την ανάγκωσιν αυτού τοίς πάσι. «**Ο Φοίνιξ**» Πατρών.

— Έχομεν ύπ' όψιν τό πρώτον φυλλάδιον τοϋ **IV** έτους τής καλλίστης ταύτης και μόνης έν Ελλάδι «**Εφημερ. τών Παίδων**». Το περιοδικόν τοϋτο άπαξ τοϋ μηνός εκδιδόμενον παρέχει εις τούς μικρούς αυτού αναγνώστας άλην τερπνήν άμα και διδακτικήν, Είναι ούτως ειπείν ως άποθήκη πολλών ωφέλιμων και στοιχειωδών γνώσεων. Βιογραφία έπιστήμων άνδρών, ιστορικά, διηγήματα ήθικά, φυσική ιστορία, μύθοι, αινίγματα, (ούδ ή ύλη της «**Εφημερίδος τών Παίδων**», ήτις άληθώς διά τοϋτο έκπληροί τόν ένότης προορισμόν, και δύναται να χρησιμεύση παρά πάση οικογενεία, ως ο πρώτος διδάσκαλος τοϋ μικρού έκείνου πολίτου, όστις εις αύτην μάλιστα την τρυφεράν ήλικίαν έχει ανάγκην να διδαχθή την άρετήν και οικουσι παιζών να μάθη όσα θά τφ χρησιμεύσωσιν εις την μέλλουσαν αυτού ήλικίαν. Κοσμεϊται δέ και δέ ύραϊων εικόνων και ή έτησία αύτης συνδρομή είναι μέγα μ ό ν η δ ρ α χ μ ή. «**Ν** ε ι Ι δ ε α ι.»

— Η «**Εφημερίς** αύτη καιτοι συντασομένη διά παιδιά έμπεριέχει άλην τόσον ποιικλην και τοσοϋτον διδακτικην, ώστε ειλικρινώς συγχίρηντες τόν εκδότην αύτης, συνιστώμεν τό φύλλον εις τούς όμογενείς ήμϊν. «**Ο Μέντωρ**» Σύμφορης.

— Η «**Εφημερίς τών Παίδων** **ΕΥΓΝΩΜΟΝΕΙ** τάς συναδέλφους αύτης Στωάν, Τηλέγραφον, Νέας Ίδέας, Παλιγγενεσίαν, Άλήθειαν, Έστίαν και άλλας Αθηναϊκάς, έκ τών Έπαρχϊών και τοϋ Έξωτερικού εφημερίδας διά τάς ύπέρ αύτης εύμενεϊς κρίσεις και συστάσεις των, διαθεθα ίσι δ' αυτάς, ότι θέλει προσπαθήσει και εις τό μέλλον οδ μόνον τάς συστάσεις των ταύτας να δικαιώση, αλλά και νέων παρ' αυτών να αξιωθή διά νέων βελτιώσεων περί την έκδοσιν αύτης.

Μίση του έμ τφ προηγουμένφ φύλλφ αινίγματος.
Υελος—Πύελος.

Τό έλωσαν οι έξ Αθηνών Χρήτος Γ. Γεράκης, Δ. Ι. Κορυτοβίας, Στ. Έμμ, Νικολόσης, Γδρας Μ. Ι. Σάβας, Άλεξανδρείας Η. Π. Ζαρκλής, και Σπ. Ν. Τραβιναρός.

Αι λύσεις τών αινιγμάτων πρέπει να φθάνουν εις Αθήνας τό πολϋ κατά την 18ην έκάστου μηνός.

ΑΙ ΨΗΦΙΜΑ.

Διοικώ δια τά ζώα—αυτή ή ύπόστασις μου!
Έπειδή και με κατέχει τών έμφύχων ή πληθύς.
Κί' όμως, εάν εξετασής τίνες είναι οι γονείς μου,
Μία πρόθεσις θά μάθης και εις παχυλός ίχθύς. Σ ...

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποίος προσομοιάζεται με άμπελον;
2. Ποίος είναι ο πρώτος ύμνος άγγέλων ά αναφερόμενος εις τάς Γραφάς;
3. Τι αναφέρεται περί τοϋ πρώτου κοινδουλίου (πένας) εις την Γραφήν;